

Autičko
0.62-171

bolelo mne teď srdce, protože měl jsem duši nemocnou zrovna tak jako doktor Steiner, tak jako Raskolnikov, když zavraždil dvě stařeny a bláhově se domníval, jako by zabil dvě lidské vši. Jedno nedělní odpoledne Švarcava dostala horečku, vyskočila z košíčku od koťat a běžela ke mně, třásla se horečkou, hladil jsem ji, ale ona se začala vzdouvat v křečích, nejdřív jsem ji chtěl vzít do košíčku a rychle ji odvézt do Řičan ke zvěrolékařům, ale pak kočička se mne držela, tiskla se na mne, pak ležela a já jsem ji hladil, začala se potit, zpotila se tak, jako bych ji vytáhl z potoka, a přišla žena a naléhala na mne, abychom odvezli Švarcavu do Řičan, ale já jsem trval, že to přejde, že hlavně, kočička, kdybychom ji převázeli, tak by šlela v autě, že by nás podrápala, protože začíná přicházet o rozum, že se horečkou pomátla, že jistě dostala tak jako psi, psinku, že už s ní ta nemoc tak třese, tak ji vzdouvá... A opravdu Švarcava už přestala vnímat i mne, dokonce mne drápala, musel jsem vzít hadr, pak deku, abych ji tisknul k zemi, takové křeče dostávala, jako bych držel vánočního kapra, měl jsem pocit, že je potem úplně slizká... Tak jsem ji držel, tiskl k zemi, pořád ji držel, volal jsem na ni, zapřisahal jsem ji, že jsem s ní já..., ale ta kočička křičela a prskala a syčela na mne, jako by se dozveděla, že jsem to byl já, který

zabil její děti, že jsem já tím viníkem, že moje ruce jsou krvavé, že se těch mých rukou, které tak milovala, že se děsí... a že vlastně zesílela, když ji to všechno došlo. A já tím více jsem ji tisknul k zemi. Když jsem ji odkryl, viděl jsem, že je mrtvá a že její jedno hrozné oko na mne se dívá, a v tom hrozném oku jsem viděl všechno to, co jsem sám proti sobě měl...

Mourovatý kocour Renda zmizel. Chodil jsem po alejích, chodil jsem podle potoka, po silnici a hledal jsem v příkopech, ale nikdy jsem Rendu nenašel. Tolik jsem si přál, aby jej dostali myslivci, nebo pneumatiky auta! Ale Renda odešel, tak jako jeho maminka, mourovatá kočička, která porodila Rendu a ostatní v mé posteli, která mne milovala tak, že když jí odrostla koťata, přicházela na kontrolu, zdali už jsem v chalupě sám, ale když přišly ty její děti vedené Rendou, syčela na ně, a pak se na mne podívala tak neuvěřitelně, až jsem z toho nespal, a zmizela, aby přišla ještě jednou a pak ještě a pak už nikdy, odebíhala, syčela a zanechala mne zdrceného s trvalou výčitkou v lese i v Praze, kdekoliv jsem spal, pokaždé jsem se nad